

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Indulgentiarum insignes abusus, à Fr. quodam Thoma enarrantur ac
deplorantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

(enim vero, velimus nolimus, fatendum est) non sine causa vitia eorum qui animarum curam agere debebant, à Luthero fuisse reprehensa. Multi enim non oves, sed lanam; non gregem, sed adirem gregis quærebant. Paucis cura erat caulæ recificendæ, & contra luporum insidias & imperus obstruendæ. Ventris curam plerique agebant, & popelli simplicitate abuentes, in vendendis Indulgentijs, & carnis diebus vitæ comedendæ licentia, quæstum magis quam animarum purgationem spectabant; quum populum docere potius ista debuissent: *Clauibus quæ à Deo S. Petro & successoribus eius data sunt, vere pœnitentibus cœlum recludi, obstinatis peccatoribus ocludi: à Papa Dei in terris Vicario, Indulgentias ex inexhausto Ecclesie thesauro, qui ex infinitis Saluatoris, tum postea etiam Deipare Virginis & Sanctorum meritis congestæ sunt, proferri: Tum, quomodo pœna æterna in temporalem commutetur: Quomodo mille, duo millia, &c. annorum in Indulgentijs intelligendæ sint: Quæ & quam antiqua huius rei in Ecclesia fuerit consuetudo, ad salutem eius filiorum instituta & semper hæcenus usurpata, &c.* Ista verò: *Animas audito argenti in peluim coniecti sono, in Purgatorio præ gaudio exsilire, ac continuo euolare, tumque statim etiam maxima peccata remissa esse: qui argento numerato Magnas has Indulgentias (sic enim nominabant) sibi acquisierit, ei magnas Cœli portas stare apertas: & pœnam & culpam deleri, immo etiam futura peccata Indulgentiarum beneficio remitti: Ista, inquam, sine scandalo dici non poterant. Hæc tamen posteriora Indulgentiarum præcones dixisse ac docuisse, Lutherus in epistola ad Henricum Brunsvicensem Ducem scribit: idemque Teclium alijs horribilibus blasphemijs, quas vix diaboli ipsi utpote vafri ingenij spiritus, proferre audent, onerat. Et hoc est quod tam hoc, quam alia istius accusationis capita, suspecta reddidit. De eadem re Guicciardinum audiamus, (nisi is ex fide aduersæ partis ea scribat, nempe.) *Argentum hoc, inquit (a) à Commissariis ad hanc exactionem deputatis impudenter petebatur: quorum plerique à Papa Officiarij potestatem hanc emerant. Plures eius ministri potestatem animas à Purgatorio liberandi viliprecio vendebant, aut in tabernis consumebant.**

V. Audiamus etiam quid bonus ille Eremita, cuius supra cap. iv. mentionem fecimus, Fr. Thomas eadem de re senserit ac dixerit: qui non minori asperitate quam Lutherus, sed longe alia conscientia & diuerso prorsus fine in impudentes hæc exactores invehitur. Sed operæ precium est

è libro, quem penes me habeo, qui etiam Anno M. D. XXII. typis est editus, verba quædam eius exscribere. *Vide quæso, inquit, Christiane Lector, quomodo Bullista, vel potius nebulones illi Christianum populum decipiant. Discurrunt illi per montes & valles, & miseris idiotas facultatibus suis exspoliant. Vtque tanto melius ac facilius deglubere eos possint, cum Parochis rem & consilia conferunt, dicentes: Domine Paroche, apportamus Indulgentias plenarias. Quod si vestro mandato populus conuenerit, & Processiones factæ fuerint, nos tertiam eius quod inde collegerimus vobis dabimus, & de bonorum hominum fortunis vnà lati conuiuabimur. Ibi Parochus concubinarijs, indoctis, mercenarijs & non Pastor, quod ventrem suum replere & scortum alere possit, cum istis Bullarum portatoribus transigit: qui pecunia inde per fas & nefas collecta, corruuntur, saltant, genioque indulgent: interim simplicitatem illorum rident qui opinione peccatorum veniam consequendi, aut captivo redimendi, pecuniam profunderè non dubitarunt. O bone Deus! quis recensere possit ea flagitia, quæ sub Indulgentiarum prætextu ab infamibus istis quæstoribus atque etiam redemptoribus committuntur? Sunt enim quidam adeo stulti, ut profugiat à omni conscientia, Epicureorum more dicant: *Agite, latos agamus dies, voluptatibus indulgemus: exiguo precio redempta Bulla noxas nostras omnes quantumvis graves & enormes, delebit.* Multa alia ab eodem in eandem sententiam scripta omitto: non sine summa animi acerbitate hæc ipsa à veritate scribere coactus. Consimilis querela bonorum fuit tempore PP. Ioannis XXIII. (b) tum quum ille Indulgentias contra Regem Neapoleos promulgauit; quæ Bohemorum animis iam ante à Ioanne Hussio accensis, multo ardentiores faces subiecerunt, vt libro iv. à nobis diceretur. Debit tamen Sleidanus in libri sui vestibulo, vbi de Bulla Leonis X. agit quæ velur pomum Frideis fuit, maiori vti integritate & fide. Scribit enim *Papam remissionem omnium peccatorum & regnum cœlorum promississe, ijs scilicet qui argentum pro Indulgentijs numerassent.* Sed cur, quæso, idem Pœnitentiam, Confessionem, Restitutionem ablatorum, quæ in eadem Bulla iniunguntur, vs cœlestium clauium potestatem, contritionem, orationem & eleemosynam mediantibus Indulgentiam pœne peccatorum in ea promissam consequamur, omisit? Verum relinquamus ista, quæ à quibusdam nequiter & flagitiose perpetrata Ecclesiæ tamen iudicio, ut patet, nunquam probata, iram Dei in omnes prouocauerunt.*

a Guicciard. lib. 3. Peucer. in Chron. Carionis.

b Æne. Syl. cap. 35. Hist. Bohem.

V. Hic